

عنوان مقاله:

اثرات تجویز مزمن نورهارمان برحافظه فضایی موش های الزایمری مدل داخل بطنی استرپتوزوتوسین

محل انتشار:

دانشور پزشکی (نشریه پژوهشی پایه و بالینی)، دوره 22، شماره 2 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

صدیقه توکلی - دانشکده علوم، دانشگاه آزاد اسلامی - واحد تهران شمال

محمدحسین اسماعیلی - گروه فیزیولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی قزوین

مریم بنانج - گروه بیولوژی، دانشکده علوم، دانشگاه آزاد اسلامی - واحد تهران شمال

خلاصه مقاله:

مقدمه و هدف: بیماری الزایمر شایع ترین بیماری نورودژنراتیو مغز در دنیا می باشد. درمان های فارماکولوژیک موجود فقط می توانند روند پیشرفت علائم آن را کند کنند ولی نمی توانند این بیماری را درمان کنند. مشخص شده است که بنزودیازپین ها و آگونیسست های مربوطه، در محل اتصال بنزودیازپین بر روی گیرنده های گابا خواص ضد اضطرابی و فراموشی آوری دارند در حالی که آگونیسست های معکوس آنها از قبیل بتا-کاربولین ها (نورهارمون) بر عکس از خود خواص اضطراب زایی و افزایش میزان یادگیری نشان می دهند. این یافته باعث تمرکز تحقیقات بر روی استفاده بالقوه از بتا کاربولین ها به عنوان داروی ضد الزایمر شده است. هدف مطالعه حاضر تعیین اثرات تزریق مزمن نورهارمان بر حافظه فضایی موش های الزایمری مدل استرپتوزوتوسین بود. مواد و روش ها: ۴۸ موش نر ویستار (۲۰۰ تا ۲۵۰ گرم) به گروه های زیر تقسیم شدند: کنترل، استرپتوزوتوسین، استرپتوزوتوسین + الکل و استرپتوزوتوسین + نور هارمان. گروه الکل و نورهارمان به مدت ۱۰ روز الکل اتانول (۲/۰ میلی لیتر) و نورهارمان (۱،۲ و ۴ میلی گرم بر کیلوگرم) به صورت داخل صفاقی دریافت کردند. برای القای الزایمر استرپتوزوتوسین (۳ میلی گرم بر کیلوگرم، ۱۰ میکرولیتر در هر طرف) به صورت دو طرفه به درون بطن های جانبی تزریق شد. تمام موش ها به کمک ماز آبی تحت آزمون حافظه فضایی قرار گرفتند. نتایج: تزریق قبل از آموزش نورهارمان در دوز کم (۱ و ۲ میلی گرم بر کیلوگرم) باعث بهبود حافظه فضایی ولی دوز بالای آن (۴ میلی گرم بر کیلوگرم) باعث تضعیف حافظه فضایی موش های الزایمری مدل استرپتوزوتوسین شد. به طوری که تفاوت بین گروه کنترل و استرپتوزوتوسین + نور هارمان (۲ میلی گرم بر کیلوگرم) معنی دار نبود در حالی که تفاوت بین گروه کنترل و استرپتوزوتوسین + نور هارمان (۱ و ۴ میلی گرم بر کیلوگرم) معنی دار بود ($P < 0.01$). نتیجه گیری: با توجه به یافته ها، نورهارمان در دوز کم در درمان بیماری الزایمر به وسیله توانایی آن در تحت تاثیر قرار دادن سیستم گاباژیک موثر است.

کلمات کلیدی:

نورهارمان، حافظه فضایی، الزایمر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1800149>

